

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Oribalt Rīga” SIA, dawniej „Oriola Rīga” SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Artykuł 30 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wartość celna towarów, takich jak produkty lecznicze rozpatrywane w postępowaniu głównym, jest obliczana przy zastosowaniu metody odliczeniowej przewidzianej w tym przepisie, właściwe krajowe organy celne powinny przy ustalaniu „towarów podobnych” wziąć pod uwagę każdy istotny element, taki jak odpowiedni skład tych towarów, ich substytucyjny charakter w kontekście ich skutków oraz ich zamienność handlową, dokonując w ten sposób oceny okoliczności faktycznych z uwzględnieniem każdej okoliczności, która może mieć wpływ na rzeczywistą wartość gospodarczą tych towarów, włączając w to pozycję na rynku przywożonego towaru i jego producenta.
- 2) Artykuł 152 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia jednostkowej ceny przywożonych towarów zgodnie z metodą przewidzianą w art. 30 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, przewidziany w art. 152 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2454/93 termin 90 dni, w którym przywożone towary powinny być sprzedane w Unii Europejskiej, jest terminem zawitym.
- 3) Artykuł 30 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu wartości celnej przywożonych towarów na podstawie tego przepisu nie można uwzględnić obniżek cen sprzedaży tych towarów.

(¹) Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Włochy) — Meca Srl/Comune di Napoli

(Sprawa C-41/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2014/24/UE — Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) — Udzielanie zamówień publicznych na usługi — Fakultatywne podstawy wykluczenia z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia — Poważne wykroczenie zawodowe podważające uczciwość wykonawcy — Wypowiedzenie wcześniejszej umowy z powodu jej nienależytego wykonania — Sądowy środek zaskarżenia, który uniemożliwia dokonanie przez instytucję zamawiającą oceny niewywiązania się z umowy do czasu zakończenia postępowania sądowego)

(2019/C 270/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Meca Srl

Strona pozwana: Comune di Napoli

przy udziale: Sirio Srl

Sentencja

Artykuł 57 ust. 4 lit. c) i g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego wniesienie sądowego środka zaskarżenia na decyzję o wypowiedzeniu umowy w sprawie zamówienia publicznego podjętą przez instytucję zamawiającą z powodu znaczących nieprawidłowości, do których doszło w czasie wykonywania tej umowy, uniemożliwia dokonanie przez instytucję zamawiającą, która organizuje nowy przetarg, jakiegokolwiek oceny, na etapie selekcji oferentów, w zakresie rzetelności wykonawcy, którego dotyczyło to wypowiedzenie.

(¹) Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo no 1 de Pamplona — Hiszpania) — Daniel Ustariz Aróstegui/Departamento de Educación del Gobierno de Navarra

(Sprawa C-72/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 pkt 1 — Zasada niedyskryminacji — Publiczny sektor szkolnictwa — Uregulowanie krajowe przyznające dodatek do wynagrodzenia jedynie nauczycielom zatrudnionym w ramach stosunku pracy na czas nieokreślony jako urzędnicy mianowani — Wykluczenie nauczycieli będących pracownikami kontraktowymi zatrudnionymi w systemie administracyjnym na czas określony — Pojęcie „powodów o charakterze obiektywnym” — Swoiste cechy statusu urzędnika mianowanego)

(2019/C 270/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Daniel Ustariz Aróstegui

Strona pozwana: Departamento de Educación del Gobierno de Navarra